

ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΕΜΙΤΕΛΟΝ

Σοφὲ σπανὲ λατινιστὴ,
Τ' ἦταν αὐτὸ ποῦ σοῦρθε πάλι
Καὶ μέσα στὴ σαρακοστή
Μὰς ἔφερες τὸ καρναβάλι;

Αὐτὸ τὸ μὲν τὸ σουβλερὸ
Κι' αὐτὸν τὸν μύστακα τὸν θείον,
Ποῦ τὰ 'κρυβες τόσο καιρὸ;
Μὴ στοῦ Λεούση τὸ Κουρτεῖον;

Βαρέθηκες νάσαι σπανός;
Μὲ μὰς σοῦ ἦρθε νὰ γελάσης;
Ἦ μήπως εἶδες προφανῶς
Πῶς τὸν Σουρῆ μ' αὐτὸ θὰ σκάσης;

Τώρα καὶ σὺ ποῦ θὰ 'μπορῆς
Τρίχες νὰ δείχνης δὲ λιγάκι,
'Απ' τὸ κακὸ τὸν ὁ Σουρῆς
Ζυρῆζει γένεια καὶ μουστάκι!

Μαῦρος Τάτος

ΠΡΩΤΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΔΗΜ. Η. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΥ

Υπήρχεν ἐποχὴ, οὐχὶ πολὺ δυστυχῶς ἀπομεμακρυσμένη ἡμῶν, καθ' ἣν ἕκαστος μαθητὴς γυμνασίου ἢ ἐλληνικοῦ σχολείου ὑπέκρυπτε καὶ ἓνα ποιητὴν. Τὴν χρηστομαθίαν τοῦ Βυζαντίου καὶ τὴν γραμματικὴν τοῦ Γενναδίου εἶχον ἀντικαταστήσει εἰς τὰ σχολεῖα μας — χωρὶς ἐννοεῖται ν' ἀναγράφηται τοῦτο εἰς τὸ πρόγραμμα — τὰ «Ποιήματα τοῦ Παράσχου» καὶ «Αἱ στιγμαὶ μελαγχολίας» τοῦ ἀειμνήστου Παπαρηγοπούλου, τὰς δὲ ἐξηγήσεις καὶ τὰς μαθητικὰς ἐκθέσεις ἰδεῶν αἱ μαθητικαὶ συλλογαὶ τῶν ποιημάτων, ἅτινα παιδικὴ φαντασία παρήγαγε. Αἱ συλλογαὶ αὗται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἔφερον σκυθρωπὰ ὀνόματα καὶ περιεῖχον σκηνὰς πενθίμους ἐν νεκροταφείοις, διότι τοιαῦτα τινὰ ἀνέγνωσαν πρὸ μικροῦ οἱ συγγραφεῖς τῶν, παραδίδοντο δὲ εἰς τὴν δημοσιότητα μὲ τὴν πεποιθήσιν ὅτι καὶ ἡ κριτικὴ θὰ εἶνε ἀνάλογος πρὸς τὴν ποίησιν.

Δὲν εἶχον ἄδικον.

Τὴν ἐπομένην ἀνεγινώσκετο πληθώρα «διαφόρων» ἀγγελλόντων, ὅτι ὁ γνωστὸς μικρὸς ποιητὴς Δεῖνα ἐξέδωκε τέλος πάντων τὴν συλλογὴν αὐτοῦ ὑπὸ τὸ ὄνομα «Ρεμ-

βασμοὶ καὶ ὄστρακα». Τὴν εἰδοποίησιν ταύτην παρηκολούθει σειρά κοσμητικῶν ἐπιθέτων τοῦ νεκροῦ ποιητοῦ, οὗ τὰ ποιήματα θὰ καθέξωσιν ἡμέραν τινα ἐπίζηλον ἐν τῇ φιλολογίᾳ ἡμῶν θέσιν καὶ παραίνεσις, ὅπως ἐξακολουθήσῃ τὸ εὐόωνον αὐτοῦ στάδιον.

Ἡ παραίνεσις ὅμως ἦτο ματαιά.

Τὰ «ὄστρακα» κατηναλίσκοντο μόνον τὴν τεσσαρακοστὴν εἰς τὰ παντοπωλεῖα καὶ οἱ «ρεμβασμοὶ» ἀπέμενον πάντοτε εἰς τὸν μὴ πληρωνώμενον τυπογράφον. Ἐνίστατο δὲ συνέβαινε καὶ ἕτερον ἀπευκταῖον· ὁ νεκρὸς ποιητὴς, διότι δὲν ἠδύνατο νὰ μελετήσῃ τὸ μαθημὰ του, ἔμενον εἰς τὴν αὐτὴν τάξιν.

Εὐτυχῶς ὁ κίνδυνος οὗτος παρήλθεν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, ἐλπίζομεν δὲ ὅτι παρήλθε καὶ ἀνεπιστρεπτεῖ, διότι καὶ ὁ ἄγρ. τοῦ ρωμαντισμοῦ, τὸν ὅποιον ἐδεχόμεθα τόσον πολὺ πνιγηρὸν ἄλλοτε, ἐκόπασεν ἤδη ἐπ' ὀλίγον.

Σήμερον εἰάν τοιαῦται συλλογαὶ ἐκδοθῶσι, περιέρονται ἀμέσως εἰς χεῖρας ἡμῶν καὶ ἀναλλυόμεναι ἀμέσως ἀποστέλλονται ὡς φιλολογικαὶ ἐπιστολαὶ πρὸς τὸν ἐλλόγιμον φίλον κ. Δε-Κάστρον. Ὅταν ἀκούετε τὸν φίλον μας τοῦτον νὰ παραπονῆται, ὅτι δὲν λαμβάνει ἐπιστολάς ἡμῶν μὴ νομίσητε, ὅτι αὗται δὲν περιέρονται εἰς χεῖρας του ἐκ ταχυδρομικῆς ἀβελτηρίας· δὲν περιέρονται, διότι δὲν ἀποστέλλονται καὶ δὲν ἀποστέλλονται διότι δὲν ὑπάρχουν παρὰ κρούσματα τινὰ ἀσθενῆ. Ἡ ποίησις μας εὐτυχῶς ἔλαβε σοβαρότερον χαρακτήρα, αἱ δὲ ἐκδιδόμεναι συλλογαὶ ἔχουσιν ἀνάγκην καὶ αὗται σοβαρότερας κρίσεως.

Ἴσως τὸ ὄνομα τοῦ κ. Δ. Ταγκοπούλου εἶνε ἀγνωστον, ἀλλὰ τὰ πλεῖστα τῶν ποιημάτων του, ἅτινα δημοσιεύει ὑπὸ τὸ δειλὸν τίτλον «Πρῶτοι στίχοι» δὲν εἶνε οὔτε ἀγνωστα, οὔτε πολὺ δειλά. Εἰς τὰ παρ' ἡμῖν περιοδικὰ ὑπάρχουσιν ἐγκατεσπαρμένα τινὰ ἐξ αὐτῶν καὶ εἰς τὸν «Ρεμπαντῆν» τὰ περισσότερα. Ἐκ τῆς συλλογῆς ταύτης ἔχομεν καὶ ἡμεῖς μερίδα τινά, διότι κατεχωρίσαμεν οὐχὶ ἀπαξ μετ' εὐχαριστήσεως στίχους τοῦ κ. Ταγκοπούλου, οὗς καὶ τὸ κοινὸν μετ' εὐχαριστήσεως ἀνέγνω· διὰ τοῦτο δὲν εἴμεθα σύμφωνοι εἰς τὸ προανακρούσμα τοῦ ποιητοῦ:

«Κ' οἱ στίχοι μου, καλὴ
φωτὴ δὲν θ' ἀγροικήσουν»

ἐνφ κινδυνεύει νὰ μὰς πείσῃ περὶ τῆς τελευταίας ἰδέας τοῦ τελευταίου στίχου:

φτωχοὶ καὶ κροτοπαλοὶ
'λίγο καιρὸ θὰ ζήσουν».

Μετὰ τὸν πρόλογον ἔρχεται ἡ ἀφιέρωσις «Στὸν ἀδελφὸ μου Νίκο», ἣτις πείθει ἀμέσως, ὅτι ὁ ρίψας εἰς τὸ κοινὸν τὴν συλλογὴν τοῦ ποιητῆς δὲν ἔριψε στίχους «φτωχοῦς». Ἀμέσως ἐν τῇ ἀρχῇ λέγει, ὅτι οἱ στίχοι του αὐτοὶ «τὸν πόνον του ἐν λένε», διότι θὰ εἶνε φαῖδροι — καὶ πράγματι εἶνε, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἀφιέρωσιν, ἣτις εἶνε κλαυθυμῆρὰ καὶ δύναται ν' ἀναγνωσθῇ κάλλιστα ἐν νεκροταφείῳ.

Μετὰ τὴν ἀφιέρωσιν ἔρχονται τὰ τρία τῆς συλλογῆς

μέρη : Στίχοι τῆς καρδιάς, στίχοι εὐθυμοὶ καὶ στίχοι ἀρχαῖοι. Ἐν ποιημάτων εἰς τὸν λαιμοδέτην τοῦ ποιητοῦ, εὐρισκόμενον εἰς τὸ α' μέρος, βεβαίως δὲν εἶνε στίχοι τῆς καρδιάς, ἐκτός ἐάν βαρυαλγῆ ἢ τρυφερὰ καρδιά τοῦ ποιητοῦ διὰ τὸν ἀφρευκτον ἀποχωρισμὸν ἕνεκα τῆς μακρᾶς καὶ εὐδοκίμου ὑπηρεσίας.

Εἴμεθα συμφωνότατοι, ὅτι οἱ «ἀρχαῖοι στίχοι» εἶνε οἱ καλλίτεροι, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους διαβλέπομεν οὐχὶ ὀλίγην πρωτοτυπίαν, πλουσίαν ὁμοιοκαταληξίαν καὶ ρυθμὸν τὸν ὅποιον καλὸν θὰ ἦτο νὰ μιμηθῶσι καὶ ἄλλοι φέροντες εἰς τὸν κόσμον τοῦτον τὰ νεογνὰ τῆς ποιήσεώς των.

Οὐτε ἡμεῖς, οὐτε ὁ ποιητής, ἐλπίζομεν, θὰ σκέπτεται κατὰ βάθος, ὅτι διὰ τῆς συλλογῆς του ταύτης ἐπλήρωσε τὸ κενὸν τῆς φιλολογίας τοῦ 1890, ἐνῶ εἶνε βέβαιον, ὅτι δὲν θὰ πληρώσῃ ἐκ τῶν εἰσπραξέων, αὐτὴ τὰ τυπογραφικὰ ἔξοδα. Ἡδύνατο ὁ κ. Ταγκόπουλος νὰ τὴν καταστήσῃ πλουσιωτέραν ἀναβάλλον ἐπὶ τινα καιρὸν τὴν ἔκδοσιν, ἠδύνατο νομιζόμεν καὶ νὰ θυσιάσῃ ἐν τῇ δύο τῆς συλλογῆς του ποιημάτων, ἀλλὰ ταῦτα πάντα δὲν δίδουν ἀφορμὴν νὰ θέσῃ τίς τὸ ἀξίωμα ἐν τῇ ποιήσει : Ἡ Δάντης ἢ Ἐξαρχόπουλος. Πρέπει νὰ ὑπάρχῃ μεταξὺ τοῦ Παραδείσου καὶ τῆς Κολάσεως τὸ Καθαρτήριον ἐν τῇ ποιήσει, εἰς τὸ ὅποιον δύναται ἀνενόχλητος νὰ μένῃ ὁ κ. Ταγκόπουλος μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι ὁ Ἅγιος Πέτρος δὲν θὰ παραμείνῃ ἀδυσώπητος, ὅπως μὴ τῷ ἀνοίξῃ τὴν πύλην τοῦ Παραδείσου. Ἐάν συμβῇ τὸ ἐναντίον βεβαίως δὲν πταίει ὁ κ. Ταγκόπουλος. Ὁ ἀμείλικτος κλειδοῦχος θὰ εἶδε τὸ τυπωθὲν τεῦχος τὸ ὅποιον ἐγὼ εἶχον ὑπ' ὄψει καὶ εἰς τὸ ὅποιον μόνον ἀπόπειρα τυπογραφικῆς φιλοκαλίας ὑπάρχει.

Εἶνε γνωστὸν ὅτι ταιαῦται ἀπόπειραι φιλοκαλίας τιμωροῦνται καὶ εἰς τὸν κόσμον τοῦτον καὶ εἰς τὸν ἄλλον.

Γιοπαγαίος

Ο ΤΥΠΟΣ ΜΑΣ

Ἐκ τοῦ Φανοῦ :

«**Αἱ ἀπόκρεω** διήλθον ἐν εὐθυμίᾳ καὶ ἐν μαρασμῷ, καθότι οἱ μὲν πρώτης καὶ δευτέρας τάξεως κάτοικοι τῆς πόλεως μας διεσκέδασαν χορεύσαντες καὶ εὐθυμήσαντες ἐν ταῖς λέσχαις, ἐν ἰδιωτικαῖς οἰκίαις καὶ ἐν τοῖς προσωποδόφοις χοροῖς τῶν καφετειῶν, παρὰ τούτοις δὲ καὶ τινες στερούμενοι πολλὰ ἐχόρευσαν, ἐπήδησαν καὶ εὐθύμησαν, τοῦτο δὲ διότι ἕνεκα τοῦ ἰδιορρύθμου αὐτῶν τρόπου τοῦ φέρεσθαι καὶ ἰνδικαιτᾶσθαι τυγχάνουσι προστατευόμενοι τῶν ἰσχυρῶν τῆς ἡμέρας.»

*

Ἐκ τοῦ αὐτοῦ :

«Οἱ δὲ τρίτης καὶ τετάρτης τάξεως τῶν συμπολιτῶν μας διεσκέδασαν καὶ οὗτοι χάριν τῶν τέκνων των, πάντοτε ὅμως ἐμεμφιμοῖρουν κατ' ἐκείνων ὅπως διήρσαν τὰς ἡμέρας τοῦ Θεοῦ εἰς πασχαλινὰς, Πασχοστιανὰς, ἀποκριάτικας κτλ. Αἱ ἐργατικαὶ ὅμως τάξεις ἕνεκα τῶν πολλῶν ἐργασιῶν ἃς ἔχουν (!) ἀποκρήωσαν ἄλλοι μὲ μακαρόνια καὶ τυρὶ καὶ ἄλλοι μὲ ἔλλαις καὶ κρομμύδια. Εὐρέθησαν ὅμως καὶ πολλοὶ χριστιανοὶ οἵτινες ἐκ τοῦ ὕστε-

ρήματός των ἔδωσαν κατὶ καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς παμπώχους, τοὺς ἐξ ἀνάγκης ὀπαδοὺς τῶν φιλοσοφικῶν δοξασιῶν τοῦ Διογένους.»

*

Ἐκ τῆς Ἀκροκορίνθου :

«Ἀπεστείλαμεν εἰς Ναύπλιον φάκελλον χειρογράφων καὶ ἐν τούτοις οὐκέτι ἀφίκετο εἰς τὸν προσὸν ὄρον. Ἄραγε τίνος ταχυδρομικοῦ ὑπαλλήλου τὰ ὀπίσθια νὰ εἶδεν;»

Ρουμεουχίωτη

ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟΝ

Τ' ἀποτελέσματα τῶν ρητορικῶν περὶ τὰ δημόσια οἰκονομικὰ κατορθωμάτων τοῦ Κ. Καραπάνου ἤρχισαν ἤδη νὰ γίνονται αἰσθητὰ εἰς τὸν χρηματιστικὸν κόσμον τῆς Ἑσπερίας. Μόλις ἀνέγνωσαν οἱ ἐκεῖ κεφαλαιοῦχοι τοὺς λογαριασμοὺς τοῦ Ἀρτινοῦ Beauhieu ἐξώρμησαν ἀθρόοι προσφέροντες ἀθρόνα κεφάλαια πρὸς τὸν Κ. Τρικούπη, ὅπως διαθέσῃ ταῦτα εἰς ἐγγυρήσεις ἐπιχειρήσεις. Καὶ δὴ συνέστη ἤδη μεγάλη Ἀσφαλιστικὴ Ἐταιρία κατὰ πῦρος, ὕδατος καὶ θανάτου, διατελεῖ ἐν συστάσει Ναυτικὴ Τράπεζα, διατέμνεται τέλος πάντων ὁ Κορινθιακὸς ἰσθμὸς, δὴ ἢ τρεῖς ἰσχυραὶ κεφαλαιοῦχοι ὁμάδες διαπληκτίζονται καὶ μειοδοτοῦσι, ὅπως ἀναλάβωσι τὴν κατασκευὴν τῶν Πελοποννησιακῶν σιδηροδρόμων, ἕτεροι δὲ ἰσόπαλοι ἐπιζητοῦσι τὴν ἀνάληψιν τοῦ διὰ τὸν σιδηρόδρομον Ἀθηνῶν Δαρδανίου δανείου. Καὶ ὅλα ταῦτα εἰς κύρωσιν τῶν περὶ τῆς οἰκονομικῆς τοῦ τόπου καταστάσεως ἰδεῶν τῆς δεσποινίδος Ἀντιπολιτεύσεως.

Σειλίαν

BIBLIA

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ. Κωμωδία *Δημητρίου Κορομηλά*. Ἐν αὐτῇ διακωμωδεῖται ἡ ἐπιστροφὴ τοῦ κ. Δηλιγιάννη διὰ στίχων ὧν ἡ δύναμις καὶ ἡ εὐστοχία ὁμολογεῖται καὶ ὑπὸ τοῦ δυσκολωτέρου ἀναγνώστου. Τῆς κωμωδίας προτάσσονται ὀλίγαι σελίδες τοῦ ἱστορικοῦ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἀνευ τῶν ὁποίων βεβαίως ἡ κωμωδία δὲν θὰ ᾖ καταληπτὴ τοῖς μεταγενεστέροις, ἐάν ἔχη τὴν τιμὴν νὰ ζῆσῃ ἐπὶ πολὺ, ὅσον ἡμεῖς πιστεύομεν.

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ. Ἐξεδόθη τὸ 27ον τεῦχος τοῦ εἰρημένου λεξικοῦ τοῦ δημοσιευομένου τῇ ἐπιμελείᾳ τοῦ κ. Ν. Γ. Πολίτου ὑπὸ τῶν ἐν Ἀθήναις κ. κ. Μπάρτ καὶ Χίρστ. Περιέχει δὲ τοῦτο τὰ ἀπὸ τοῦ Ἀναξανδρίδης μέχρι τοῦ Ἀθανία ἄρθρα, μεταξὺ τῶν ὁποίων σημειοῦμεν ὡς ἐκτενέστερα τὰ ἑξῆς. Ἀναπνοή, ἀνάπτυξις, Ἀναστάσις, ἀνάστασις, ἀνατολικαὶ γλώσσαι καὶ ἀνατολικὸν ζήτημα, ἀνατομία, ἀναφορά, ἀναφηλάσεις κτλ. Ἐκαστον τεῦχος τιμᾶται λ. 90.

ΔΡ. 10

Γραφῆτε ὅσοι ἔχετε μυαλὸ
Εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Βιβλιοθήκη.
Νὰ δῦτε τὸν «Νικόλα Σιγαλὸ»
Πούχει σκηνὰς ποῦ προξενοῦνε φρίκη.

TOMOI TOY

ΑΣΤΕΟΣ

Παρελθόντων ἐτῶν δεδεμένοι πωλοῦνται ἐν τῷ Γραφείῳ ἡμῶν.